

Onmiddellijk daarop werd haar een doek over het hoofd geworpen; zij uitte een doordringenden gil en werd tegelijkertijd stevig vastgegrepen. Haar eerste gedachte was aan Lim-Tioe.

Zij doorzag thans het snoode plan. Elke worsteling was onmogelijk.

Zij werd opgenomen, doch bijna gelijktijdig liet men haar vallen. Zij gevoelde zich vrij. Dadelijk ontdeed zij zich van den doek en zag Lim-Tioe, dicht bij haar, badende in zijn bloed.

Een sierlijk gekleede Javaan, met van woede verwrongen gelaat, trok juist de kris uit het lichaam van den Chinees.

Eerst wilde zij vluchten, doch eene onweerstaanbare macht kluisterde haar aan de plek.

Zag zij goed? Was het geen zinsbegoocheling?

„Zijt gij het Achmad?!“

„Ja, Sarina, ik ben het! Ik zie, dat ik op het juiste oogenblik ben teruggekeerd. Wees niet meer bevreesd; kom aan mijn hart, lief kind. Thans ben ik rijk en kom mijne belofte volbrengen. Uw bezoek heden avond aan deze plaats is voor mij het bewijs, dat gij mij nog liefhebt.“

Zij gevoelde zich vrij.

En het laatste licht van de ondergaande maanschijf bescheen twee jeugdige gelukkige stervelingen.

„Wees niet bang, Sarina, en zie niet naar het lijk van dat monster. De assistent-resident is in de nabijheid en zal mijn handelingen zeker niet afkeuren. Ik ben een gevierd man; ik word hier kapalakampong op last van den toewan-besar van Batavia.“

„Zijt gij dan geen soldaat meer?“

„Neen. Doch hier op mijn borst ziet ge het bewijs, dat ik een goed soldaat ben geweest. Dit is eene belooning van den Koning. Ik ben in den

daat ben geweest. Dit is eene belooning van den Koning. Ik ben in den